STAATSCOURANT
Officiële uitgave van het Koninkrijk der Nederlanden sinds 1814.
Nr. 23102
4 augustus
2015

Uitspraak Centraal Tuchtcollege voor de Gezondheidszorg

Nr. C2014.371

Beslissing in de zaak onder nummer C2014.371 van:
A., wonende te B., appellante, klaagster in eerste aanleg,
tegen
K., fysiotherapeut, wonende te L., werkzaam te E.,
verweerster in beide instanties, gemachtigde:
mr. drs. M.C. Hoogendam, advocaat te Leusden.

1. Verloop van de procedure

A. – hierna klaagster – heeft op 12 juli 2013 bij het Regionaal Tuchtcollege te Amsterdam tegen K. – hierna de fysiotherapeut – een klacht ingediend. Bij beslissing – naar het Centraal Tuchtcollege begrijpt – van 14 mei 2014, onder nummer 13/255F, heeft dat College de klacht afgewezen. Klaagster is van die beslissing tijdig in hoger beroep gekomen. De fysiotherapeut heeft bij brief van 10 februari 2015 op het (aanvullend) beroepschrift van klaagster gereageerd.
De zaak is in hoger beroep tegelijkertijd maar niet gevoegd behandeld met de zaken C2014.368, C2014.369, C2014.370 en C2014.372 ter openbare terechtzitting van het Centraal Tuchtcollege van 31 maart 2015, waar zijn verschenen klaagster en mr. drs. M.C. Hoogendam als gemachtigde van de fysiotherapeut.
Klaagster en mr. drs. Hoogendam hebben de wederzijdse standpunten nader toegelicht aan de hand van pleitnotities die zij aan het Centraal Tuchtcollege hebben overhandigd.

2. Beslissing in eerste aanleg

Het Regionaal Tuchtcollege heeft aan zijn beslissing het volgende ten grondslag gelegd.
*“2. **De feiten***
Op grond van de stukken kan van het volgende worden uitgegaan:
2.1 Klaagster is in de periode juli 2005 tot april 2011 behandeld in de praktijk waar verweerster werkzaam is.
2.2 Klaagster is bij afwezigheid van haar vaste fysiotherapeut de heer C., hierna C., eenmaal behandeld door verweerster, op 28 juli 2009.
2.3 In november 2010 hebben de andere waarnemers, collega’s van verweerster, aan C. te kennen gegeven dat zij niet langer bereid waren om de behandelingen van klaagster waar te nemen bij afwezigheid van C., zulks naar aanleiding van een eerder geëscaleerd consult bij één van de waarnemers, de heer I. en een door klaagster in verband hiermee verstuurde e-mail op 3 oktober 2010.
2.4 Verweerster is hierna door de heer C. niet meer gevraagd om voor hem waar te nemen.
2.5 Klaagster heeft op 14 maart 2011 een klacht ingediend bij de klachtencommissie van het KNGF in verband met de weigering om waar te nemen. Door het KNGF is hierop mediation voorgesteld.
2.6 C. heeft op 25 maart 2011 de behandelingsovereenkomst met klaagster beëindigd en medegedeeld dat hij en zijn collega’s geen heil zagen in een mediationtraject. In de opzeggingsbrief is voor zover van belang het volgende vermeld “Collegae binnen de maatschap zijn unaniem van mening dat door uw handel en wandel geen sprake meer kan zijn van een vertrouwensrelatie waarop een behandelovereenkomst moet zijn gebaseerd”. C. heeft daarbij vermeld dat hij klaagster nog twee weken zou behandelen zodat zij in deze periode een andere fysiotherapeut kon benaderen om haar behandeling over te nemen.
2.7 Klaagster heeft op 20 juni 2011 een kort geding aangespannen bij de Rechtbank te H. en eiste dat de behandelingsovereenkomst zou worden voortgezet. Bij vonnis van 27 juni 2011 is de vordering van klaagster afgewezen, omdat de rechtbank van oordeel is dat de voor de behandelingsovereenkomst benodigde vertrouwensrelatie tussen klaagster en C. en zijn collega’s, waaronder verweerder, ontbrak.
2.8 Klaagster heeft op 23 oktober 2011 de klacht bij het KNGF ingetrokken.
2.9 Naar aanleiding van het vooronderzoek in de tuchtrechtelijke procedure bij dit college tegen C. heeft er op 28 juni 2013 een gesprek tussen klaagster en C. plaatsgevonden. Dit gesprek heeft ertoe geleid dat klaagster haar klacht heeft gehandhaafd en op 12 juli 2013 heeft klaagster tegen de vier collega’s van C., waaronder verweerster, een tuchtklacht ingediend bij dit college.
2.10 Klaagster heeft op 2 juli 2013 een e-mail gestuurd aan verweerder waarin zij heeft gevraagd

om nadere uitleg van de reden voor het niet langer willen verlenen van zorg.

3. ***De klacht en het standpunt van klaagster***
De klacht houdt zakelijk weergegeven in dat verweerster heeft gehandeld in strijd met de zorgvuldigheid die zij jegens klaagster behoorde te betrachten door:
   1. *het verlenen van zorg te weigeren, door niet als waarnemer op te willen treden, bij afwezigheid van klaagsters fysiotherapeut;*
   2. *niet te voldoen aan de dossierplicht door na te laten aantekeningen te maken van de waarneembehandelingen in het dossier van klaagster;*
   3. *geen verantwoordelijkheid te nemen met betrekking tot het ontbrekende behandeldossier;*
   4. *niet te reageren op een door klaagster verzonden e-mail waarin zij vroeg om een nadere toelichting op de zorgweigering van verweerder.*
4. ***Het standpunt van verweerster***
Verweerster heeft de klacht en de daaraan ten grondslag gelegde stellingen bestreden. Voor zover nodig wordt daarop hieronder ingegaan.
5. ***De overwegingen van het college***
5.1 Ten aanzien van het eerste klachtonderdeel. Nu gebleken is tijdens het mondelinge vooronderzoek dat verweerster niet meer is gevraagd door de heer C. om voor hem waar te nemen is van een weigering tot het verlenen van zorg geen sprake. Dit klachtonderdeel wordt derhalve afgewezen bij gebrek aan feitelijke grondslag.
5.2 Ten aanzien van het tweede klachtonderdeel overweegt het college het volgende.
Niet gebleken is dat verweerster niet heeft voldaan aan de dossierplicht. Dat de overdracht van de waarneembehandelingen soms mondeling werd gedaan, maakt dit niet anders nu artikel 7:448 BW ten aanzien van de dossierplicht voorschrijft dat de behandelaar aantekeningen bijhoudt van de behandeling voor zover dit noodzakelijk is voor een goede hulpverlening. Niet gebleken is dat de goede hulpverlening aan klaagster in het geding is gekomen vanwege het ontbreken van aantekeningen van de waargenomen behandeling. In dit licht bezien is een mondelinge overdracht dan ook voldoende gebleken. Dit klachtonderdeel wordt derhalve afgewezen.
5.3 Dat geldt ook voor het derde klachtonderdeel. Het college is van oordeel dat niet kan worden gezegd dat het dossier dat is bijgehouden door de behandelaar van klaagster niet voldoet aan de maatstaven die daaraan volgens de wet en de professionele standaard worden gesteld. Verweerster kan niet worden verweten dat zij heeft nagelaten om actie te ondernemen, bijvoorbeeld door haar collega aan te spreken op een onzorgvuldig bijgehouden dossier, nu hiervan naar het oordeel van het college geen sprake was. Dit klachtonderdeel wordt derhalve afgewezen.
5.4 Ten aanzien van het vierde klachtonderdeel het volgende. Verweerster heeft sinds de waarneembehandeling in 2009 geen contact meer gehad met klaagster. De behandelovereenkomst is in 2011 door klaagsters behandelaar Middelburg beëindigd. Daarna heeft klaagster een aantal procedures aangespannen en ook herhaaldelijk contact gehad met de praktijk. De verstandhouding tussen klaagster en de fysiotherapeuten van de praktijk is ernstig verstoord geraakt. Voor zover verweerster al een tuchtrechtelijk verwijt kan worden gemaakt vanwege het niet reageren op een e-mailbericht overweegt het college dat het verweerster gezien het voorgaande niet kan worden aangerekend dat zij dit heeft nagelaten. Dit klachtonderdeel wordt derhalve verworpen.
De conclusie van het voorgaande is dat de klacht kennelijk ongegrond is en zonder verder onderzoek in raadkamer zal worden afgewezen.
Verweerster kan met betrekking tot de klacht geen verwijt als bedoeld in artikel 47 lid 1 van de Wet op de beroepen in de individuele gezondheidszorg worden gemaakt.”

3. Vaststaande feiten en omstandigheden

Voor de beoordeling van het hoger beroep gaat het Centraal Tuchtcollege uit van de feiten en omstandigheden zoals weergegeven in de beslissing in eerste aanleg, welke weergave in hoger beroep niet is bestreden.

4. Beoordeling van het hoger beroep

4.1 Blijkens haar (aanvullend) beroepschrift kan klaagster zich niet vinden in het oordeel van het Regionaal Tuchtcollege dat de fysiotherapeut met betrekking tot haar klacht geen verwijt als bedoeld in artikel 47 lid 1 van de Wet BIG kan worden gemaakt. Klaagster blijft in hoger beroep bij haar standpunt dat de fysiotherapeut heeft gehandeld in strijd met de zorgvuldigheid die hij jegens haar had behoren te betrachten.

4.2 De fysiotherapeut heeft in hoger beroep verwezen naar de stukken zoals gewisseld bij het Regionaal Tuchtcollege. De fysiotherapeut is van mening dat het Regionaal Tuchtcollege een juiste beslissing heeft genomen en ziet in het (aanvullend) beroepschrift van klaagster geen argumenten die zouden moeten leiden tot een andere beslissing.

4.3 Nu klaagster blijkens haar aanvullend beroepschrift haar klacht tegen de fysiotherapeut in hoger beroep onverkort handhaaft, liggen (kort samengevat) de navolgende klachtonderdelen aan het Centraal Tuchtcollege ter beoordeling voor:

a. de zorgweigering van de fysiotherapeut, door niet als waarnemer te willen optreden bij afwezigheid van klaagsters fysiotherapeut;
b. het niet voldoen aan de dossierplicht door na te laten aantekeningen te maken van de waarneembehandelingen in het dossier van klaagster;
c. het geen verantwoordelijkheid nemen met betrekking tot het ontbrekende behandeldossier;
d. het niet reageren op een door klaagster verzonden e-mail waarin zij vroeg om een nadere toelichting op de zorgweigering van de fysiotherapeut.

Het hoger beroep van klaagster strekt ertoe dat deze klachtonderdelen alsnog gegrond worden verklaard en de fysiotherapeut een passende maatregel wordt opgelegd.

4.4 Bij zijn beoordeling stelt het Centraal Tuchtcollege voorop dat het er bij de tuchtrechtelijke toetsing van professioneel handelen niet om gaat of dat handelen beter had gekund, maar om het geven van een antwoord op de vraag of de beroepsbeoefenaar bij het beroepsmatig handelen is gebleven binnen de grenzen van een redelijk bekwame beroepsuitoefening, rekening houdende met de stand van de wetenschap ten tijde van het klachtwaardig geachte handelen en met hetgeen toen in de beroepsgroep ter zake als norm of standaard was aanvaard.

4.5 Met betrekking tot het klachtonderdeel zoals weergegeven hiervoor onder 4.3.a. overweegt het Centraal Tuchtcollege het volgende.

Klaagster is gedurende de periode juli 2005 – april 2011 in behandeling geweest bij de “praktijk voor fysiotherapie C., G. en F.” in welke maatschap naast de drie maten ook twee fysiotherapeuten in loondienst (onder wie de fysiotherapeut) werkzaam waren. De fysiotherapeut was niet de behandelaar van klaagster maar heeft bij afwezigheid van de behandelaar de behandeling van klaagster in die periode een keer overgenomen. De fysiotherapeut heeft aan de behandelaar van klaagster na verloop van tijd laten weten niet langer in het kader van de behandeling van klaagster als waarnemer voor hem te willen optreden in verband met de wijze waarop klaagster zich uitliet over zijn wijze van behandeling van haar.

Nu niet gesteld of gebleken is dat de fysiotherapeut daadwerkelijk geweigerd heeft om klaagster te behandelen, mist dit klachtonderdeel feitelijke grondslag en dient derhalve om die reden afgewezen te worden.

4.6 Met betrekking tot de klachtonderdelen zoals weergegeven hiervoor onder 4.3.b. en 4.3.c. (die zich gelet op hun onderlinge samenhang lenen voor een gezamenlijke beoordeling) stelt het Centraal Tuchtcollege voorop dat voor een waarnemer dezelfde dossierplicht geldt als voor een behandelaar, conform de KNGF-richtlijn Fysiotherapeutische verslaglegging 2007 (thans de KNGF-richtlijn Fysiotherapeutische verslaglegging 2011). Nu niet gebleken is dat de fysiotherapeut van haar behandeling van klaagster in het behandeldossier van klaagster enige aantekening heeft gemaakt, is haar verslaglegging reeds daarom onvoldoende. Hieruit volgt tevens dat de fysiotherapeut ook niet haar verantwoordelijkheid heeft genomen met betrekking tot het feit dat er aangaande de behandeling van klaagster een behandeldossier niet aanwezig was. De fysiotherapeut heeft daarmee tuchtrechtelijk verwijtbaar gehandeld. In dat verband is niet van belang dat het reeds enige tijd geleden is dat de behandeling van klaagster door de fysiotherapeut heeft plaats gevonden. Beide klachtonderdelen zijn derhalve gegrond.

4.7 Met betrekking tot het klachtonderdeel zoals weergegeven hiervoor onder 4.3.d. is het Centraal Tuchtcollege van oordeel dat de fysiotherapeut niet gehouden was te reageren op de e-mail van klaagster van 2 juli 2013, reeds op de grond dat de behandelovereenkomst met klaagster op die datum reeds geruime tijd was beëindigd.

4.8 Gelet op het hiervoor overwogene slaagt het beroep van klaagster voor zover dit betrekking heeft op de klachtonderdelen zoals weergegeven onder 4.3.b. en 4.3.c. Het Centraal Tuchtcollege zal de beslissing van het Regionaal Tuchtcollege op deze klachtonderdelen daarom vernietigen en deze klachtonderdelen alsnog gegrond verklaren. Gelet op de aard en ernst van de tuchtrechtelijke verwijten is de maatregel van waarschuwing passend.

4.10 Het voorgaande leidt tot de volgende beslissing.

5. Beslissing

Het Centraal Tuchtcollege voor de Gezondheidszorg:
verklaart het hoger beroep gegrond, voor zover het Regionaal Tuchtcollege de klachtonderdelen zoals weergegeven onder 4.3.b en 4.3.c. ongegrond heeft verklaard en vernietigt de bestreden beslissing in zoverre;
verklaart deze klachtonderdelen gegrond;
legt de fysiotherapeut de maatregel van waarschuwing op;
verwerpt het hoger beroep voor het overige;
bepaalt dat deze beslissing op de voet van artikel 71 Wet BIG zal worden bekendgemaakt in de Staatscourant, en zal worden aangeboden aan het Tijdschrift voor Gezondheidsrecht, Gezondheidszorg Jurisprudentie, Medisch Contact en Fysiopraxis met het verzoek tot plaatsing.

Deze beslissing is gegeven door: mr. A.D.R.M. Boumans, voorzitter, mr. J.P. Balkema en mr. A.R.O. Mooy, leden-juristen en V.T.M. Agterberg en F.P.A.J. Klomp, leden-beroepsgenoten en mr. R. Blokker, secretaris, en uitgesproken ter openbare zitting van 23 juli 2015.

Voorzitter W.G.

Secretaris W.G.